

er det ikke en eneste gang sket, at domstolene ved endelig dom har erklæret nogen lovparagraf for grundlovsstridig, og det vil efter mindretallets opfattelse være aldeles utænkeligt, om brud på denne faste praksis skulle ske ved et spørgsmål som det foreliggende i forhold til en regel, der reelt tilgodeser de bag den lapidariske standardnorm i § 52 liggende hensyn på en fortrinlig måde, tilpasset det foreliggende særområdes tarv.

Den grundlovmæssighed, som forslagsstillerne finder utvivlsom, vil antagelig i påkommende tilfælde blive støttet direkte på en fortolkning af grundlovens § 47, stk. 2, idet et forslag som det her stillede næppe har ligget inden for forestillingsverdenen hos dem, der tidligere har udtalt sig om forholdet mellem grundlovens §§ 47 og 52, men det er et af de mange forhold, der ikke har været tid til nærmere at undersøge med det lovjaskeri, der har præget hele behandlingen af den foreliggende sag.

Dertil kommer, at forslaget reelt på det omstridte punkt går ud på at følge den faste praksis, som har været gældende både før og efter gennemførelsen af den nuværende grundlov, og at ordningen fuldt betryggende fyldestgør den af § 52 tilsigtede mindretalsbeskyttelse, samt at dette sker ved en generel, på forhånd fastsat regel.

Til nr. 3.

Reglerne om vakance bør indeholdes i selve loven og bør udformes således, at et statsrevisorberettiget parti ikke bør være afhængig af nåde fra de andre statsrevisorberettigede partier for at sikre, at partiet til enhver tid har en repræsentant i statsrevisorkollegiet.

Til nr. 4.

Ændringen er en konsekvens af de stillede ændringsforslag til forslag til lov om revisionen af statens regnskaber m.m.

Til nr. 5.

Under nutidens enorme skattetryk er der behov for betydelig udbygning af de beføjelser, der må tilkomme statsrevisorerne, for at hver enkelt af dem kan trænge til bunds i de ofte komplicerede — og kompliceretgjorte — affærer, for hvis korrekte udrådning statsrevisorerne er øverste garant.

Til nr. 6.

Ændringsforslaget indeholder ingen realitetsændring af de i paragraffen og forslaget til folketingsbeslutning foreslåede regler, men tilsigter alene en tydeliggørelse med henblik på at udelukke enhver mulighed for at indfortolke en indskrænkning af den hidtidige mindretalsbeskyttelse.

II. forslag til folketingsbeslutning om statsrevisorernes valg og virksomhed. [Af Risgaard Knudsen m. fl.]

Til § 1.

Af et *mindretal* (Bay (FP), Glistrup (FP) og Wamberg (FP)):

1) Paragraffen udgår.

Af et *mindretal* (Chr. Christensen (KrF) og Freddy Madsen (DKP)):

2) *Stk. 1* affattes således:

„Statsrevisorerne vælges for 4 år ad gangen regnet fra en 1. oktober.“

3) *Stk. 3* udgår.

Til § 2.

Af *mindretallet under nr. 1*:

4) I *stk. 2* udgår ordene „eller statsunderstøttet“.

Af *udvalget*:

Til § 5.

5) I *stk. 2* ændres ordene „generaldirektøren for statens hovedrevision“ til: „rigsrevisoren“.

(Vedtages ændringsforslaget, foretages tilsvarende ændring overalt i folketingsbeslutningen).

Til § 7.

6) *Stk. 3, 2. pkt.* affattes således: „Finder nogen af statsrevisorerne, at en sag nødvendigvis særlig beslutning af folketetinget, afgives indstilling herom i forbindelse med bemærkningerne til sagen.“

Til § 11.

Af et *mindretal* (Bay (FP), Glistrup (FP), Wamberg (FP), Schlüter (KF) og Freddy Madsen (DKP)):